

Щасливі не плачуть
Зоряна П. Лешко

Мія – модна письменниця, що працює над зйомками фільму за своїм романом. Яким же було її здивування, коли на головну роль у фільмі погодився він – столична зірка Роман Звягівський. Але між чоловіком та Мією спалахує неприязнь. Колеги вдаються до радикального кроку: зачиняють обох у готельному номері на ніч. Та очікуваного примирення не відбулося. Мію дратує кожен Романів крок. Що може знати про життя цей балуваний мазунчик? Хіба він пережив би те, що сталося колись із Мією? Кілька років тому вона втратила коханого, репутацію та... дитину. І тепер хоче повернути втрачене. Але Роман зовсім не той, ким видається на перший погляд.

Зоряна Лешко

Щасливі не плачуть

© Лешко З. П., 2021

© Depositphotos.com / Vadymvdrobot, nd3000, kadetfoto@gmail.com,
обкладинка, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою,
2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2022

* * *

Незважаючи на холод у величезному приміщенні, Соломія розцігнула два верхні гудзики на сорочці й увімкнула камеру смартфона.

«...Отож, любі мої підписники, із неймовірним почуттям щастя повідомляю вам, що сьогодні офіційно завершився передпродаж фільму з робочою назвою "Обирає кров". Безмежно тішуся, що цей роман сподобався вам настільки, що ви підтримали ідею його екранізації не лише вподобайками, а й гривнею. У тому, що роман таки екранізується, є ваша величезна заслуга. Дякую кожному з вас.

У наступних постах та сторіз розповім вам про наш дрімкаст, кастинги й обрані локації. Про всіх найголовніших людей знімального процесу. А ще маю сюрприз: кожен з вас може стати актором у масовці нашого фільму. Тому стежте за оновленнями, підписуйтеся на розіграші й отримайте персональне запрошення на зйомки.

Люблю вас і дякую за вашу любов та підтримку».

– Міє, Кішук не давав згоди на участь твоїх підписників у зйомках.

- Я автор сценарію, співпродюсер, інвестую власні й залучаю чужі кошти. Крім того, роблю безкоштовну рекламу в соцмережах. Денис не відмовить.

- А Чаниж?

- А хай спробує не погодитись. Ми ще акторів не затвердили, а «Кров» уже входить у топ п'ять найочікуваніших фільмів наступного року. Олег, звісно, генеральний продюсер, але саме я роблю більше за всіх інших разом узятих. Він не відмовить мені в маленьких бонусах для моїх підписників, які, до речі, теж вклали кількадесят тисяч у «Кров».

- Та я й не заперечую, але, може, треба було спочатку з ними обговорити, а не ставити перед фактом?

- Переживуть.

- От чому ти завжди йдеш найважчим шляхом?

- Життя - взагалі важка штука... Надю, не парся, усе буде добре. Людей і себе треба тримати в тонусі... О, диви! Уже більше тисячі лайків...

- Міє, як твій менеджер, асистент і подруга, мушу знов нагадати: перестань так зависати в соцмережах. Я розумію, що це реклама і все таке, але ти вже півтора року не можеш дописати книжки. І ті ж твої підписники щодня нагадують, як чекають на обіцяну суперновинку. Ти ще повисиш на цій хвилині до виходу фільму, а потім? Перекваліфікуєшся в модного блогера?

- Я допишу її.

Надя закотила очі під лоба, усім виглядом виказуючи цілковиту невіру. Соломія лише скося поглядала на подругу й намагалася погамувати роздратування. Жінка розуміла, що Надя дбає про її інтереси не лише через хорошу платню й цілком має рацію, але кожне нагадування про недописану книжку щораз більше злило.

Протягом півтора року Соломія написала заледве сто тисяч знаків і закинула. Не йшло. Не писалось. Могла годину сидіти перед монітором і набрати два-три абзаци. Не уявляла, як закінчити текст. Структурований і продуманий сюжет що далі то більше здавався нелогічним, її вигадані персонажі якимось дивом вийшли з-під контролю, і зрештою Мія усвідомила, що середина розмилась, а кінцівка взагалі зникла. Ні, вона написала фінал із самого початку - така сльозлива сцена в лікарні, що завершується повним нехепі-ендом, - але тепер не уявляла, як довести історію до того моменту. Десь у сюжет закралась помилка і загнала його в глухий кут.

Не казати ж Наді, що загубилась і розчарувалась у власному тексті. Навіть гірше - не може вигадати нічого нового. Усі ідеї здаються якщо не банальними, то сплагіаченими. Соломія почала підозрювати, що після «Крові» втратила не лише бажання писати, а й натхнення взагалі. Закохалась у власний текст настільки, що не може написати нічого нового. Саме тому стала такою активною в соцмережах, жила мрією екранізації і змогла запалити нею тисячі своїх підписників.

- Надю, не переймайся, справді. Шойно відзняємо весь матеріал і фільм піде в монтаж, я сяду за обіцяну книжку й допишу її ще до прем'єри.

- Добре, не маю нічого проти. Але я краще нічого не анонсуватиму, поки не закінчиш, щоб...

- Не починай! Цього разу все буде вчасно. Урочисто обіцяю.

– Не можу сказати, що ти мене сильно заспокоїла, але хай буде... Чекай, – Надя зупинилась і розвернула до себе Соломію, – ти що, збираєшся бути на зйомках від початку й до кінця?

– Звичайно. Я ж повинна переконатись, що все буде як слід.

– Міє, ти здуріла? Денис – чудовий режисер, він і без твого нагляду зробить усе якнайкраще й стовідсотково не дозволить тобі повчати його, як знімати кіно.

– Денис?! Ви вже на «ти»?

– Не змінюй теми. Ти профі в письменництві, от і пиши, а іншим залиш їхню парафію.

– Так я ж для тебе стараюсь.

Надя кілька секунд дивилася на Соломію великими очима й відповіла несподівано злим тоном:

– Міє, не переводь стрілки на мене. І не треба влаштовувати мое особисте життя – я ж у твоє не лізу.

– Надю, ну чого ти?.. – Мія проковтнула образу. – Я ж хочу як краще... нам обом...

– Денис одружений...

– От і неправда! Він розлучився пів року тому. Просто це не афішувалось. Я точно знаю.

– Це не має значення...

Соломія уважно стежила за виразом обличчя подруги й аж замилювалася зміною емоцій на ньому. Надя була справжньою красунею за азіатськими стандартами: обличчя-сердечко в обрамленні чорного каре й густої гривки аж до брів, великі сині очі й губки бантиком. Будь-які сильні емоції одразу ж проявлялись яскравим рум'янцем, як-от зараз. Так само було при першій зустрічі з Денисом Кіщуком.

– Я ж бачу, що він тобі подобається...

– Усе, досить! Ми бачилися двічі, що ти там могла помітити?

– Добре, не нервуйся, краще подивись, як тут гарно.

– Капець які гарні, порожні, холодні й темні павільйони!

– Ні, не павільйони... – Соломія обвела замріяним поглядом величезний, ледь освітлений зал. – Я бачу кожну кімнату... спальню Віти, офіс, готельний номер Андрія, дитячу, бальний зал у Віденському замку, покої Ядвіги, кімнатку Арсена... А от у люкс готелю «Нобіліс» доведеться напроситись.

– Мрій далі.

– Ні, я серйозно. Єдина інтимна сцена у фільмі має бути в оригінальній коштовній оправі. Та й готель, думаю, не відмовиться від такої реклами.

– Ну, по-перше, не єдина. І по-друге, я навіть не хочу починати з тобою сперечатися. Залишу цю радість Олегові. До речі, тримай оновлений список акторів.

- Оновлений? Тож іще тиждень тому всіх затвердили.

- Нічого не знаю. Олег переслав сьогодні зранку.

Соломія пробігла очима список і реготнула.

- І це я - мрійниця? Олег що, серйозно-серйозно затвердив на роль Арсена Романа Звягівського? Та його гонорар зжер би половину нашого бюджету!

- Я погодився на ставку.

Соломія підвела голову й ошелешено втупилась у чоловіка, що неквапно підходив до них. Кілька секунд жінці здавалось, що в неї галюцинації. Ну не може, от ніяк не може тут і зараз стояти перед нею Роман Звягівський - мегазірка, актор першої десятки, секс-символ і мрія всіх українських жінок...

Збоку почувся протяжний видих. Соломія оглянулась і не менш ошелешено втупилась у Надю - подруга дивилась на Романа, не приховуючи захоплення.

До Соломії нарешті почала пробиватися реальність - з нею все добре, ніяких галюцинацій. Роман Звягівський справді тут і справді сказав, що погодився «на ставку».

Що?! Роман Звягівський погодився на головну роль за гонорар дебютанта?

- І за які такі заслуги малобюджетний фільм, який повністю зніматиметься в глухій провінції, удостоївся вашої уваги?

- Міє!..

Надя смикала Соломію за рукав і навіть штовхала пальцем під ребра, але та вже не могла зупинитися. Перша миттєва думка про те, що означає участь Романа в її проекті, витіснилась іншою: так не буває. Звягівський занадто високо, навіть умовляння Олега й Дениса разом узятих не змусили б його погодитися на роль за гонорар, який навряд чи покриє його проживання в готелі на час зйомок.

Роман зчепив руки за спиною і спокійно розглядав Соломію. Пауза затягнулась, і це ще більше переконало жінку в тому, що тут якийсь підступ.

- Вирішив спробувати себе в новому амплуа.

- Спра-а-авді? - Соломія висмикнула свій рукав із заціпенілих пальців Наді і змусила себе сліпуче всміхнутись. - Ну так, вампіром ви ще не були, але... тоді... вам доведеться або доїздити на зйомки, або жити в трейлері, як і всім іншим. Наш бюджет не розрахований на зірку.

- Не проблема. Мене настільки зацікавила роль Арсена, що я готовий до незручностей.

Соломія спалахнула: невже він прочитав її роман? Тоді... він ще подумає... який сором...

- О! Бачу, ви вже познайомились і сюрпризу не буде.

Легким пружним кроком до них підійшов Олег Чаниж і потиснув Романові руку. В елегантному дорогому костюмі, начищених до блиску мештах і з чудово вкладеним волоссям, генеральний продюсер різко контрастував із

Романом Звягівським. Столична зірка одягнувся аж надміру просто – кросівки, джинси і вільний світлий джемпер.

Маючи нагоду вперше побачити Звягівського вживу, Соломія прискіпливо розглядала чоловіка, намагаючись зрозуміти, чому жінки млясоно зітхають і закочують очі на саму лише згадку про нього. Та й вона сама, н?де правди діти, зовсім недавно була його фанаткою і свого Арсена списала саме з нього.

Соломія захопилася Звягівським за пів року до написання «Крові». Вона випадково натрапила на рекламу історичного фільму про князівські часи й залипла. Чоловік там мав розкішний вигляд: чорне волосся до пліч, ледь підведені для виразності очі, акуратна борідка, чудові костюми і сцени ню... Соломія переглянула фільм разів п'ять і побачила свого Арсена – використаного, зрадженого чоловіка і мстивого вампіра. Історія писалась на одному подиху, і жінка бачила себе то Ядвігою, то Віталіною. І якось так вийшло, що Арсен, який до кінця тексту мав померти в муках, перетворився з ворога номер один на долю головної героїні.

А тепер? Соломія навмисно не шукала інформації про Звягівського, поки не закінчить рукопис. Не хотіла псувати враження й розчаровуватись. А таки розчарувалась.

По закінченні зйомок чоловік повернувся до свого звичного вигляду: коротко підстриг волосся, і його природний світло-вигорілий колір обезбарвив і без того невиразну зовнішність. Коротке волосся не приховувало, а, навпаки, підкреслювало квадратне обличчя, незрозумілого болотного кольору очі, завжди ледь примружені, які поколювали іронічними голочками, а тонкі вуста не усміхались, якщо це не було передбачено сценарієм. Його так і називали в пресі – чоловік, що не сміється. А статура? Хоч високий і широкий у плечах, але худий та жиливий – він явно займався спортом лише щоб підтримувати робочу форму. Тому Соломію дико дратувало, що одяг, навіть оверсайз, сидів на ньому ідеально.

Жінка дивилась на Звягівського й розуміла: якби побачила його такого в якомусь іншому фільмі, то нізащо б не написала за три місяці бестселер, тримаючи перед очима цей невиразний образ.

Н?де правди діти: Звягівський був чудовим актором, перевтілювався у своїх героїв і грав так, що дух захоплювало, але ідеально зіграні ним персонажі разюче відрізнялися від нього справжнього.

Зараз Роман Звягівський не видавався Соломії ані привабливим, ані сексуальним. Харизматичним до чортиків – так, але не більше. Не було в ньому геть нічого від того чудового екранного персонажа, і зараз, наживо, він поведився так само, як і під час усіх своїх інтерв'ю – спокійно, холодно, без тіні усмішки, й лише ледь помітний нахил голови видавав його зацікавленість ситуацією.

Соломія подумки вилаялася: таки була пристрасною фанаткою, якщо знає про такі нюанси. А скільки ж їх вона вклала в образ Арсена – і подумати страшно.

– Щось сталося?

Жінка перестала гіпнотизувати поглядом Звягівського й перемістила епіцентр злості на генерального продюсера.

– Олежику, можна тебе на хвилинку?

Не чекаючи згоди, Соломія взяла Олега під руку й майже поволокла за собою в глиб приміщення.

– Та що сталося?

– Зараз поясню... – Соломія оглянулася, щоб переконатись, що їхню розмову не почують. – Олежику, якого дідька відбувається?

– Ти не рада?

– А повинна?

Кілька секунд Олег незмигтно дивився на Соломію й аж кашлянув.

– Ти серйозно?

– Так.

– Та ти при своєму розумі?

Соломія побачила, як здригнулася й обернулася у їхній бік Надя. Звягівський, навпаки, опустил голову і вдавав, що розглядає щось на підлозі.

– Не кричи. Я при своєму розумі і проти участі Звягівського в моєму проекті.

– Чому?

Те, що Олег несподівано виявив добродушну зацікавленість, ніяк не збентежило Соломію, навпаки – ще більше розсердило.

– Окей, поясню. Це безглуздо.

– Чому?

– Тому що... та тому що! Він усе зіпсує!

– Чому?

Олег запитав так лагідно – Соломію аж пересмикнуло. Здавалося, він зараз простягне руку й підбадьорливо погладить її по спинці.

– Це не його рівень, – Соломія притлумлювала голос, щоб не закричати, аж у горлі почало дерти, – він зірка, йому платять такі гроші... Я не вірю у зміну амплуа і добрі наміри. Він не буде викладатися за наш гонорар і все зіпсує, спаскудить Арсена. Він що, знудився у столиці?... Я занадто багато вклала у все це... я не дозволю, щоб через його зірдякові заскоки все це... пішло...

– Заспокойся!

Вираз лагідного й добродушного зацікавлення злетів з Олегового обличчя.

– А тепер послухай голос розуму. Роман Звягівський – це джек-пот для нас. Він професіонал і не зіпсує роль, навіть якщо йому не заплатять...

– Але...

– Я не закінчив... Далі. Ми не ризикуємо нічим, а для нього участь у «Крові» – це реально ризик. Фільм малобюджетний, зйомки в глушині, зміна

амплуа, непопулярна на нашому телебаченні тема, ще й мелодрама, хоч і на основі бестселера...

– Не смій так говорити!

– Соломіє, ти читала критику? Справжню критику, а не хейти й відгуки читачів? Так-от, уяви собі, вона була. І знаєш, що там написано? «Сюжет передбачуваний, хоч і є кілька несподіваних поворотів. Місцями текст провисає і розривається, деяким вчинкам героїв бракує логіки, як і мотивації. Забагато повторів... персонажі описані поверхово... як на успішну авторку, текст недоопрацьований...» Продовжити?

– «Кров» входить у топ п'ять найочікуваніших фільмів наступного року!

– За яким рейтингом? Соцмережним?

– Ти!..

– Ш-ш-ш-ш... – Олег приклав палець до вуст, обриваючи Соломію, що та аж піднялася навшпиньки й ледь відвела стиснуті в кулаки руки. – І ще важливий момент: а як же твої підписниці? Якщо пам'ять мене не зраджує, у вашому уявному дрімкасті першим на роль Арсена був саме Роман.

– Це не має значення.

– Серйозно? Як думаєш, скільки тисяч підписниць ти втратиш, щойно просочиться інформація, що ти відмовила в головній ролі Роману Звягівському під приводом, що «він не впорається»?

– Переживу...

– Окей. А поки будеш переживати, підшукаєш нового режисера і продюсера.

– Що?..

– Не повіриш, але в мене теж є репутація й амбіції. Я й так ризикую, беручи участь у твоєму проєкті, і не збираюсь виставляти себе посміховиськом через твої зірдукові заскоки. Вважай, що я, Денис і Роман ідемо одним пакетом.

– Це що, шантаж?

– Ні, це голос розуму. І раджу тобі його послухати.

Соломія дірявила Олега поглядом, ладна розплакатись від тамованої люті. Усе повинно бути не так. З нею мали порадитись, запитати її думку.

– Соломіє, ну чого ти? Ну, справді? – Олег змінив гнів на милість і почав говорити із нею як із примхливою дитиною. – Це ж круто. Тільки уяви, який резонанс це викличе. Із Звягівським «Кров» увійде у п'ятірку найкращих в офіційних рейтингах.

Соломія лише пирхнула у відповідь.

– Зрештою, подивився змонтований матеріал і побачиш, що Роман зіграє блискуче.

– Оце вже ні! Я буду на зйомках щодня й особисто простежу...

– Чи ти здуріла? Соломіє, опануйся! Ще не вистачало, щоб ти втручалась у роботу Дениса. Він – не я, терпіти не буде.

- А я чемненько...

- Та що на тебе найшло? Не можу повірити... Соломіє, я ж знаю тебе як урівноважену й адекватну людину. Навіть якщо в тебе звідкись узялась особиста неприязнь до Романа Звягівського, то це ніяк не повинно впливати на твою об'єктивну оцінку ситуації.

- А об'єктивно поставити мене перед фактом? І нашо тоді списки для кастингу?..

Соломія затнулась. Її очі розширились, тоді примружились, і вона мило всміхнулась Олегові.

- Отже, ви обрали Арсена. Окей, хай буде, але я залишаю за собою виключне право на Віту.

- Соломіє, усі актори вже затверджені.

- Я так і думала до сьогодні. Але ж ні, ви переписали список, не запитавши мене, кого я хочу бачити Арсеном.

- Добре, хай... і це буде?..

- Аліса Ждан.

- Вона не погодиться.

- Роман погодився - і вона погодиться. Тому що Роман погодився.

- Ти ж знаєш, що вони не любляться. Хочеш конфліктів на знімальному майданчику?

- Аліса так само ду-у-уже професійна акторка. У кадрі все буде ідеально, справжня, непідробна хімія, а нам же треба вау-ефект, правда?

- Як знаєш, але май на увазі: у бюджеті чітко прописані гонорари, і якщо ти домовишся з нею, я зніму перед тобою капелюха. А тепер ходімо, нас зачекалися.

Соломія широко сподівалась, що її пропозиція змусить Олега якщо не відступити, то принаймні засумніватись у своєму рішенні, але генеральний продюсер, здавалося, ще більше втішився. Тому жінка вирішила йти до кінця: якщо вже піднімати ставки, то по максимуму.

- Романо, вибачте, що змусили вас чекати, - робочі моменти. - Соломія простягла руку. - Вітаю в команді.

- Дякую. Сподіваюсь, ваша команда прийме мене.

- Уже прийняла.

Соломія видала ще одну сліпучу усмішку і, взявши ошелешену Надю під руку, потягла її за собою.

* * *

Надя постояла біля під'їзду свого будинку, поки автомобіль Соломії не звернув за ріг, і, осудливо похитавши в його бік головою, набрала код на

домофоні. Усі сьогоднішні події видавалися чудовими й безглуздими водночас. Роман Звягівський зіграє головну роль у їхньому фільмі.

Надя хмикнула собі під ніс – так, у їхньому фільмі. Вона теж неабияк доклалась до реалізації Соломіїної мрії, втілюючи при цьому і свою – показати всім, що бути менеджером письменника так само класно й прибутково, як і менеджмент у якійсь крутій компанії. Усі ці чудові презентації, ефіри на радіо й телебаченні, поїздки Україною, професійні зйомки та фотосесії, навіть розкручений блог, про який Соломія спочатку навіть чути не хотіла, – це все її заслуга.

За десять років роботи із Соломією тоненький блокнотик, із яким Надя починала кар'єру літературного менеджера, перетворився на доволі товстий, ущерть заповнений органайзер. Такої кількості контактів не було, напевно, навіть в Олега.

Надя ніжно погладила тонку шкіряну обкладинку модного м'ятого кольору і з мрійливою усмішкою примружила очі – ідеальна робота. Почувалася сонцем, ні – центром галактики, якого не видно з периферії, але навколо якого все обертається. І хай про неї знають тільки у вузьких колах, але саме завдяки її ідеям, бажанням та волі про Соломію Лісовську говорять постійно і всюди...

За десять років до того

Тримавши в руках зачитаний примірник «Недосяжної» і пакунок із вином та цукерками, Надя натисла тремтячим пальцем кнопку дзвінка. Сьогодні в Соломії день народження, і Надя сподівалась, що подруга буде рада її бачити.

Соломія зникла на два роки, після канікул не повернулась до університету, видалила сторінку в соцмережі, не відповідала на дзвінки й повідомлення, чим страшенно здивувала й образила Надю, яка вважала себе її найкращою подругою. Дівчина кілька разів приходила додому до Соломії, але за дверима було тихо, на стукіт і затиснуту кнопку дзвінка ніхто не реагував, аж доки сусідка повідомила, що тут уже кілька місяців ніхто не живе.

Перемагаючи образу, Надя зателефонувала Андрієві. Наречений Соломії відповів, що не хоче мати нічого спільного з тією курвою. Шокована Надя набрала його ще раз, але Андрій скинув дзвінок і заблокував її номер.

Дівчина стояла під дверима квартири й намагалася проаналізувати, що відбувається. Що б не сталося між Соломією й Андрієм, через це дівчина не кинула б університет після двох років навчання. Була занадто захоплена журналістикою, щоб просто покинути. І «курва»? Соломія? Весела, дотепна, життєрадісна, добра й принципова Соломія – курва? Ні. Ніколи. Надя могла б поїхати в село, до Соломіїної бабусі, але вирішила, що не варто. Сталося щось дуже серйозне. Настільки, що подруга відмовилася навіть від неї...

Відгук на «Недосяжну» Надя побачила в одній із літературних груп і прогортала б сторінку далі, якби не знайоме прізвище – Лісовська. Мія Лісовська. Під розгромним відгуком було активне посилання на сторінку авторки. Надя зі сльозами на очах вдивлялась у знайомі риси обличчя й не впізнавала подругу: коротке, при самій голові, темне волосся замість розкішної, аж до сідниць, коси, строга світла сорочка, вільні штани

класичного крою, складені на грудях руки, серйозний погляд і усмішка – радше іронічна, аніж мила. Від світлини віяло холодом і відстороненістю.

Надя відшукала книжку в першій же книгарні. Дівчина сподівалася знайти в тексті хоч якісь відповіді й не зраділа тим висновкам, які зробила для себе. Історія кохання, із хепі-ендом, читалася легко, але... текст виявився наскрізь пронизаний сарказмом та злою іронією. Не дивно, що книжка викликала таку бурю – від відвертого захоплення до чистого хейтерства. Соломія наче й написала гарну класичну любовну історію і в той же час тонко висміяла її. Добре знаючи подругу, Надя особливо гостро відчула невластиву тій озлобленість, але не знайшла жодної підказки...

На останній світлині в профілі подруги Надя впізнала обстановку Соломіїної квартири і зважилась завітати в гості. Хай там як, але якщо вже найкраща подруга повернулась у світ, то винна їй як мінімум пояснення.

Надя тричі натисла на дзвінок, перш ніж двері відчинились. Соломію наче зовсім не здивував несподіваний візит подруги, вона відсалютувала їй майже порожнім келихом і жестом запросила всередину. Надя повільно зробила кілька кроків, очікуючи побачити галасливу вечірку, але у квартирі було тихо.

– Чим зобов'язана?

Надя повернулась. Соломія розглядала її із кривою посмішкою і награно-показним зацікавленням. Надя аж повітрям вдавилась і ледь не закашлялась. Уся її бравада й рішучість разом випарувались, натомість повернулася пекуча образа.

– Зайшла привітати... у тебе ж...

– А-а-а... ну дякую.

Соломія одним ковтком допила вино й пройшла повз Надю до кухні. Дівчина лишилась у коридорі й не знала, що робити. Пакунок і книжка враз стали важкими й пекучими, вона почувалася повною дурепою, нікому не потрібною. Ще й задарма ображеною та приниженою. Образа змінилася злістю. Надя, проковтнувши сльози, високо задерла підборіддя й пішла за Соломією на кухню.

– Як це розуміти?

– Що саме?

Соломія налила повний келих білого вина й повернулась до Наді, зовсім не приховуючи, що їй не цікава відповідь.

– Ти покинула навчання!

– Перевелася на дистанційне.

– Ти... ти зникла!

– Почала життя з чистої сторінки.

– А я?

– Я нікому нічого не винна й не повинна. Навіть тобі.

– Але ж... ми були... я думала... я ж люблю тебе!..

І Надя вибухнула риданнями. Образа, злість і несподіване зізнання вилились нестримним потоком сліз. Дівчина жбурнула пакунок на диванчик і відвернулася, затуляючи обличчя руками.

Коли минула емоційна хвиля, Надя зрозуміла, що Соломія навіть не намагалась її заспокоїти, наче взагалі не була поруч. Дівчина розвернулася і вражено втупилась у нудьгуючий вираз на обличчі подруги.

– Наплакалась? – Соломія допила вино і, оминувши Надю, підійшла до столу, налила вина у два келихи й один простягнула Наді. – На, випий і попустисть.

– Що з тобою?

Надя не взяла келих і відступила на крок.

– А що зі мною не так?

– Як усе це розуміти?

Надя провела рукою, наче охоплюючи тотальний хаос у кухні: повний умивальник брудного посуду, пакет зі сміттям у кутку, засохлий вазон на підвіконні, купу речей на диванчику і явно давно не миту підлогу. Під столом стояло кілька порожніх пляшок з-під вина і пива, на столі – м'ясна й сирна нарізка із супермаркету, просто в упаковці, салат у пластиковому лоточку і дві початі пляшки вина. Усе це було неможливим для майже хворобливо педантичної Соломії.

Дівчина лише награно здивувалась і, поставивши келихи на стіл, склала руки на грудях.

– Творчий безлад...

– Ти ж не така.

– Справді? – Вираз обличчя Соломії миттєво змінився, перетворившись на злу гримасу. – А ти впевнена, що знаєш, яка я?

– Точно не така.

Соломія дірявила Надю злим поглядом, але та не відвела очей.

– Знаєш, подруго, відкрию тобі велику таємницю: коли людині н?чого втрачати, нема потреби вдавати із себе когось іншого. Я така, як е, – егоїстична, цинічна, хитра сука.

– Ні, що ти! – Слова Соломії, попри злість, бриніли справжнім боєм, і Надя кинулась до неї. – Ти не така! Ти добра, щира, талановита, чудова...

Надя обійняла Соломію й мережила слова поцілунками – у шию, щоки, в губи.

– Вау, подруго. – Соломія поклала руки Наді на плечі й відсторонила її від себе. – Я п'яна, але ж не настільки...

Надю наче облили холодною водою, щоки почали пашіти, аж до сліз.

– Ой, тільки не заплач. Краще скажи, чому ти прийшла. – Соломія всілась на диванчик і, піднявши книжку, покрутила нею в повітрі. – По автограф?

– Ні. – Надя взяла келих і кількома ковтками випила вино. – Я прийшла найматись до тебе на роботу.

– Що?!

Надя здивувалась своїм словам так само, як і Соломія, але відступати вже не збиралась. Вона вирішила будь-що витягнути подругу із цього ненормального стану й заодно спробувати втілити власну мрію.

– Я буду твоїм літературним агентом.

– Ти здуріла?

– Ні, послухай. – Надя присіла біля подруги й узяла її за руку. Вона здавалась такою натхненною та заміреною, що Соломія вирішила її дослухати. – Це ж... мені... я завжди хотіла щось таке... це ж буде... ми зробимо з тебе зірку...

Соломія реготнула і, висмикнувши руку, взяла келих.

– Подруго, ти мрійниця й фантазерка. У нас це не працює.

– А ми зробимо! От побачиш.

Соломії ще в універсі подобалося спостерігати, як захоплення темою змінює Надю, якою одухотвореною красунею вона стає.

– Я вже завтра почну розробляти детальний план. У тебе ж не було презентації? І я маю підготувати розповідь про тебе. Чому ти перевелась на заочне? Як ти жила? Що?..

Надя затнулась. Уся розслабленість злетіла із Соломії, обличчя перетворилося на злу, холодну маску. Дівчина подалась уперед і тихо, але чітко промовила:

– Якщо ти хочеш спілкуватись і – тим паче – працювати зі мною, ніколи більше, ніколи більше не питай мене про ті два роки...

І Надя не питала. І Соломія ніколи, навіть у дим п'яною, жодного разу не проговорила, що зламало її, перетворивши із життєрадісної дівчини на цинічну жінку.

Надя зітхнула й відклала органайзер. Погода зіпсувалась, і у квартирі стало відчутно холодніше. Дівчина зачинила вікно на кухні, увімкнула чайник і дістала із шафки карпатський чай.

Надя певною мірою розуміла, чому Соломія сказала, побачивши Звягівського. Вона досить детально змалювала з нього свого Арсена, а якби хто й сумнівався, то опис татушки на зап'ястку одразу ж ставив усе на свої місця. Аж дивно, що Соля так легко й бездумно пустила це в друк. Хоча Арсена описано то сивим, то чорноволосим і «пронизливо зеленооком», на відміну від Романа... І ще дивніше: надміру уважні до її життя й творчості підписники, за невеликим винятком, оминули ці моменти увагою, і в опитуванні для уявного дрімкасту на сторінці Солі Роман незмінно займав першу позицію. А міг би бути хайп ще той.

Надя завмерла, наче вдивляючись у майбутнє, і вже подумки прокручувала блискучий рекламний хід: Роман Звягівський в образі Арсена сфотографований так, щоб було видно і родимку, і татушку на зап'ястку.

Підписники, побачивши фото, умить зрозуміють, що... зрештою, кожен, хто зрозуміє, зробить свій висновок, а це ще більше підігріє інтерес і до Соломії, і до фільму. Треба лише домовитися про фотосесію до того, як стане відомо, що Романа офіційно затвердили, і тихо домовитись із фотографом – інакше Соломія придушить її за цю ідею. Масовий сплеск популярності має бути запланованим, контрольованим і скерованим у правильне русло, а саме: зробити рейтинги ще не знятого фільму захмарними.

Найважчим, напевно, буде вмовити Соломію виставити це фото у себе на сторінці до того, як інформація почне гуляти Інтернетом. От тільки, згадуючи, як усю дорогу Соломія до скрипу стискала кермо, а її уста перекошувалися від дивної посмішки, Надя зовсім трохи хвилювалась. Ні, Соля не зробить нічого, що зіпсує рейтинг чи зйомки, занадто багато сил і душі вона вклала в цей проект, але точно задумала щось... грандіозно паскудне для Олега й Романа.

Надя саме залила кип'яток у горнятка і виклала печиво в тарілочку, коли примкнули входні двері. Надя обернулася і усміхнулася, викидаючи з голови всі думки.

– Привіт, кохана.

– Привіт, кохана.

* * *

Соломія насилу стримувалась і ледь не висипала на підлогу перед дверима квартири весь вміст своєї сумки, намагаючись знайти ключі. Руки трусилися, а в голові гуло – аж туманило від навали думок.

Хряснувши дверима, жінка швидко пройшла у вітальню до барної стійки і просто з пляшки зробила два великі ковтки коньяку. Подих забило, на очі навернулися сльози, а потужний удар тепла нарешті вгамував бурю в мозку. Соломія кілька разів глибоко вдихнула й розплакалась.

От що не так? Тішитись повинна. І Олег, і Надя, і навіть Денис мають рацію: Звягівський – це джек-пот. Це супер-вау-як-круто. Вона навіть мріяти про його участь не могла, а сама скандал влаштувала. І так образливо на душі, аж гидко. Олег домовився за її спиною, навіть запросив Звягівського для особистого знайомства і на Алісу погодився...

Як вона додумалась захотіти її на головну роль? На зло Олегові й на купу проблем собі? Аліса Ждан наче навмисно зібрала у свій імідж усі типові ознаки критичного загострення зіркової хвороби, ще й з Романом не ладнають настільки, що навіть на офіційних заходах намагаються не бути одночасно. А ще рік тому преса бурхливо обговорювала їхній «неймовірно гарний» роман і діамантик у два карати на «витонченому пальчику найкрасивішої акторки України». А тоді пшик – і купа сльозливих інтерв'ю нещасної покинутої нареченої зі звинуваченнями Звягівського в усіх смертних гріхах і його «не зійшлись характерами» у відповідь на всі розпитування журналістів.

Соломія налила коньяку в склянку, докинула льоду й увімкнула ноутбук. Якщо вже надумала влаштувати армагеддон на знімальному майданчику, то треба до нього підготуватись.

Година переглядів інтерв'ю з Алісою і новин про її розрив зі Звягівським нічого не прояснили, та все ж Соломія зробила для себе певні висновки.

Аліса хоч і найкрасивіша акторка України, але точно не найталановитіша. Єдине – вона бездоганно володіє вмінням зробити собі рекламу і сенсацію практично з повітря. Поряд з Романом жінка завжди намагалася вийти на перший план, натякала на спільні зйомки в майбутньому і всіляко саморекламувалась. Часом аж занадто відверто. Її кохання видавалося надміру показним та ідеальним.

Після розриву Аліса аж задовго волочила ті невдалі стосунки і, очевидно, втомила цим усіх. Журналісти з усмішкою переводили тему, щойно акторка починала розмову про розбите серце, і тільки одна Катя з незмінною усмішкою запитувала, що там на особистому фронті, і з таким же незмінним співчуттям вислуховувала відповідь.

Єдине, що Соломія дізналась напевно, – за півтора року стосунків Роман так і не познайомив Алісу зі своєю сім'єю. А от це вже насторожувало. На офіційній сторінці актора значилось, що в нього є мама та вітчим, то чому не познайомити з ними потенційну дружину?

Соломія не подумала: обпечений алкоголем шлунок видав болісний нудотний спазм. Притиснувши живота долонею, жінка пішла до кухні. У голові приємно туманилось, і ідея запросити Алісу вже видавалась не дикою, а навіть доволі кумедною та вдаюю. Під час зйомок усім буде весело. Звягівський і Ждан – це ж як Свейзі та Грей у «Брудних танцях». Буде хіт по-українськи.

У холодильнику лежала пачка кефіру і в'язка бананів. Подумавши хвилику, Соломія взяла телефон і замовила вечерю додому. Тоді набрала Надю.

– Так, Соломіє. Щось сталося?

– Сподіваюся, ти не ображаєшся?..

– Ні... усе добре?..

– Так, але маю для тебе надважливе завдання... У тебе ж є контакти практично всіх відомих людей?..

– Так, і що?

– Мені треба, щоб ти зв'язалась із продюсером Аліси Ждан і домовилась про головну роль у нас.

– ...

– Надю, ти мене чуєш?

– Соломіє, ти знову напилась?

– Ні, я твереза як скельце.

– Справді? А по голосу не скажеш, і така ідея могла народитись тільки в у дим п'яному мозку. Ти точно не пила?

– Я твереза, і я абсолютно серйозно. Ніхто не буде домовлятися за моєю спиною! Якщо вони хочуть Звягівського, то я хочу Алісу – і крапка!

– Добре, заспокойся. А Олег?..

– Він в курсі й навіть дуже втішиться, якщо у нас вийде домовитись із тією принцесою.

– О Боже... ви обое рябое...

- То ти зробиш чи мені самій сісти на телефон?
- Ні, я ще сьогодні спробую... А як запитає про гонорар?
- Розкажи про благодійність Звягівського, але як захоче більше ніж ставка - погоджуйся, я доплачу сама.
- Тобі грошей не вистачить.
- Візьму кредит... Надю, не мусоль...
- Ем-м-м... Соломіє, послухай...
- Надю, не починай!
- Ні, ти дослухай. Я зателефоную Алісі, зроблю все можливе... але не сьогодні і, напевно, не завтра. Ти ж розумієш, що вона зразу ж, зразу напише на своїй сторінці й дасть десять інтерв'ю, перш ніж ми зробимо офіційну заяву.
- Що ти пропонуєш?
- Це твій фільм, ти все анонсуєш...

Соломія розуміла, що це капець яка груба маніпуляція, але Надя має рацію.

- То що ти пропонуєш?
- Я ще сьогодні домовлюсь із Максом про фотосесію для Романа, поки він тут. Зробимо Арсена в різних образах, ти виставиш світлини в себе на сторінці, і, коли я зателефоную Алісі, вона ще й подякує.
- Роби як хочеш.
- Супер. Ну, до завтра.

Соломія навіть не сумнівалася, що подруга, не соромлячись, скористалася ситуацією, але зараз їй було байдуже. Світ перед очима приємно коливався, і вона, заплющивши очі, рухалась із ним у такт.

Приїхала замовлена вечеря, і жінка взялася готувати стіл у фотозоні: увімкнула тонке мереживо світлодіодів, поставила два сети суші, два келихи, у які налила вино, підпалила і поклала в попільничку дорогу цигарку, збоку - кілька троянд, і сфотографувала.

«Прекрасне закінчення чудового дня. Дякую, коханий Р.»

* * *

- Прекрас-с-сно...

Надя дивилась на потемнілий екран смартфона й намагалась не вибухнути від суперечливих емоцій.

Аня, яка з цікавістю слухала розмову, зручно вмостилася поруч на ліжку й узялась розправляти ковдру.

- Що саме?

- Соломія знов напилась і вирішила «зарізати» зйомки ще до їх початку.

- Ну чому ж? Мушу визнати, що запросити Алісу – то геніальна ідея. Шкода, що не твоя.

- Не смішно.

Надя відклала телефон і почала хрускати суглобами на пальцях. Аня, скривившись, схопила її за руки.

- Перестань так нервуватися. Усе буде добре. Якщо Аліса погодиться, то про ваш фільм буде гавкати кожна собака навіть у найглухішому селі.

- Аліса погодиться, я не сумніваюсь, але це буде просто... просто жах. Жахливий жах.

Аня розсміялась і потерла Наді спину.

- Не песимізуй. Може, під час зйомок Аліса з Романом помиряться...

Надин телефон пікнув, вона вхопила його й проглянула повідомлення. За мить її очі розширились, обличчя витягнулось...

- О Боже... ідіотка... п'яна ідіотка! Ти подивись, що вона робить!

Надя тицьнула телефон Ані під ніс. На весь екран красувалась світлина романтичної вечери: суші, вино, квіти.

- І що тут такого?

- Ти на підпис подивись! «Коханий Р.»? «Коханий Р.»?

Аня кілька секунд перетравлювала інформацію й розреготалась. Надя нерозуміюче дивилась на неї, а тоді, відкинувши ковдру, схопилася з ліжка. Її міцно стиснуті губи тремтіли, ноги ніяк не могли потрапити в капці, зрештою жінка копнула один із них через цілу кімнату й затулила обличчя руками.

Аня перестала сміятись, підвелась, обійшла ліжко й зупинилася навпроти Наді.

- Надю, ну ти чого? Сонечко мое...

Аня спробувала обійняти Надю, але та смикнулась і відвернулась.

- Надю, ну подумай, «Коханий Р.». Ти знаєш, скільки таких ерів ходить містом? Руслан, Родіон, Ростислав... Рустем...

- Перестань! - Надя розвернулась до Ані й знову почала хрускати пальцями. - А як Аліса побачить?..

- Так ти ж... наче... і не хочеш її участі... От і пояснення, якщо вона відмовить...

Надя набрала повні груди повітря і, видихнувши, опустилась на ліжко. Аня присіла біля неї й узяла за руки.

- Кохана, заспокойся. Усе буде добре. Може, Аліса не пов'яже «Р.» з Романом... А ми ж то знаємо, що ніякого «Р.» нема...

- Аню, а хто, крім нас, знає? Ти подумай, що буде... Я вже бачу заголовки: «Таємничим коханим Мії Лісовської виявився секс-символ України Роман Звягівський», «Нарешті стало відомо, через кого зруйнувалися стосунки мегазірок українського кіно Романа Звягівського та Аліси Ждан». І купа подібного...

- А ти тут до чого?

- Я її менеджер, літературна агентка, подруга врешті. Я повинна була подумати... не дозволити їй... А сама фотосесію запропонувала...

- Надю, її «коханий Р.» з'явився задовго до планів екранізації...

- Так власне! Він з'явився, коли Соля почала писати «Кров», і я впевнена, що багато хто про це пам'ятає. І скажуть, що вони ще тоді...

- Надійко, заспокойся. Ти не могла цього передбачити. Ніхто не міг. Тому ти, як класний менеджер, витягнеш із ситуації максимальну користь, навіть якщо це буде величезний скандал.

- За що мені все це?

- Ти сама захотіла.

Надя стисла губи й залізла назад під ковдру.

- Не починай.

Аня вмостилась на ліжку так, щоб її обличчя було якраз навпроти Надиного.

- Ти марнуєш свій потенціал і нерви на одну людину. Подумай: Соломія виписалась...

- Неправда!

- Серйозно? Скільки вона вже не пише? І не дуйся. Її проанонсована тобою «Мрія на завтра» вже більше року так і залишається мрією. І твоєю, і її відданих читачів. Зараз Лісовська на вершині, але вище не підніметься, їй би втриматись... Подумай про себе. Саме зараз, поки ще не пізно, - ідеальний час і останній шанс відкрити свою літературну агенцію, у тебе чуття на таланти й колосальне вміння розкрутити їх...

- Я не можу...

- Чому?

- Бо якраз зараз буде купа роботи.

- Ні, завал буде не в тебе, а в знімальної команди. Щойно запусниться процес, від тебе залежатиме мало. В Олега своя команда для пресрелізів... Соломія нічого не писатиме до кінця зйомок і засяде на своїй сторінці в сторіз. Що тобі залишиться? Няньчити її?

- Я не няньчу...

- Серйозно? А хто поставив маячок у її телефон? Хто відкачує після запоїв? Їздить за нею всюди хвостиком? Знаєш, я можу й приревнувати...

У голосі Ані бриніло попередження. Надя на долю секунди зіщулилась, мов кошеня, а тоді подалась уперед і вхопила Аню за руку.

- Як ти не розумієш: від успіху Соломії залежить мій заробіток!
- Твій заробіток не повинен залежати від примх однієї людини. Вона ж не думає про тебе, не думає про майбутнє й живе одним днем. Живе «Кров'ю». А далі що?
- Вона обіцяла дописати книжку ще до прем'єри...
- От і чудово. Прекрасний дебют для твоєї літературної агенції.
- Аню...
- Нічого не хочу чути. Поки ти займатимешся фотосесією Звягівського, умовлянням Аліси й вигадуватимеш, як виплутатись із потенційного скандалу, я займусь оформленням паперів.
- Аню...
- Сонечко... цукерочко моя, повір: ти мені ще подякуєш.

* * *

Віта проводила кінчиками пальців по стовбурі сосни, відриваючи маленькі лусочки кори і вдихаючи легкий і теплий аромат живиці. Дерева росли негусто, тому сонце здавалось яскравим і теплим, повітря тремтіло п'яним ароматом хвої й трав. За спиною хруснула гілка. Віта повернулась, зробила кілька кроків назад і завмерла. Усе всередині стислось у передчутті зустрічі. Вона боялась, хоч і знала, що їй нічого не загрожує. З-за розлогого куща ліщини вийшов чоловік, оглянувся навколо, наче шукав щось поглядом і не міг знайти. Він стояв лише за кілька кроків від неї, і Віта мимоволі замилювалась: густе темне волосся ледь прикривало ший; зелені очі, здавалось, не бачили дівчини й уважно дивлялись у ліс за її спиною; чітко окреслені вуста з родимкою просто посередині, над верхньою губою, напружено стиснуті; і ледь помітний шрам у вигляді півмісяця на правій вилиці, під оком, - усе притягувало погляд і змушувало її серце завмирати. Він здавався вищим від неї на голову - стрункий, широкоплечий, у світлому лляному одязі. Видавався Віті чужим у цьому лісі, але таким потрібним їй. Наче відчувши це бажання, чоловік подивився просто їй у вічі, усміхнувся, простягнув руки - і було в тому стільки радості, кохання й обожнювання, що Віті здалось: вона задихається від надміру почуттів. Ніхто й ніколи на неї так не дивився: ні Олег, ні навіть Ян. Чоловік зробив крок назустріч, його закохані очі заповнили собою все навколо, і Віта простягнула руки. Ще мить - і вона торкнеться його... ..Віль, наче крізь неї проходить холодне гостре лезо... А крізь неї легко, із дзвінким сміхом пройшла... вона сама, із медовими кучерями, у пишній сукні з мереживом і хтивістю в погляді та рухах... - Арсене, кохання мое... Вона дозволяла йому цілувати кінчики пальців, долоні, зап'ястя, плече, ший, вдоволено мружила очі. Вона обіймала його, провокувала сміхом, поглядом, дотиками й цілунками... Віта дивилась і не могла зрушити з місця. Арсен пестив ту жінку, цілував її, а Віта відчувала кожен його дотик і цілунок, шкіру поколювало, наче від легкого струму, бажання важкими хвилями розтікалося тілом, вона задихалась... А та жінка? Вона пройшла крізь Віту, яка тепер знала: у тій жінці не було ні краплі кохання, лише хтивість і зневага. Арсен розчинявся в ній, а Віту розривало від болю, бо той погляд, ті почуття призначались їй, а не тій жінці. Утекти, не бачити, забути. Раптом Віта побачила ніж у її руках і знов не могла ні зрушити з місця, ані навіть закричати. Жінка з тихим сміхом відсторонила Арсена і, дивлячись йому в очі, повільно всадила ніж у серце. - Арсе-е-

ене... Віта кричала, зриваючи голос. Жінка зникла, Арсен лежав у траві, а вона нарешті може рухатись. Крок, другий, третій – і Віта присіла біля коханого. На світлій сорочці червоніла кров, але ножа не було. Віта розстібнула гудзики й не побачила рани – лише чисту гладеньку шкіру. Вона нерішуче торкнулась долонею того місця й відчула, як б'ється його серце. – Живий... Віта з надією глянула в його обличчя й замерла: темне волосся втрачало колір і сивіло на очах; зникла легка засмага, шкіра стала помітно світлішою і ледь насиченішим – колір губ. Віта торкнулась обличчя, сподіваючись, що він розплющить очі, і, хоч вони не зміняться, чомусь була певна, що від цього залежить усе. Повіки здригнулись, повільно розплющились, і вона зустріла погляд зелених очей. На мить відчула полегшення. – Усе буде добре... Віта спробувала всміхнутись – і усмішка замерла на губах: його очі змінювались, обідок райдужки почервонів, і та червінь повільно заповнювала всю райдужку, а коли торкнулася зіниць, він усміхнувся, показуючи гострі зуби, і, вхопивши її за шию, притягнув до себе...

Роман згорнув книжку, притримуючи сторінку пальцем, і заплющив очі. Прожив цю сцену вповні. Кілька абзаців повністю описали історію його стосунків із Галою. Так само, як Ядвіга Арсена, Гала засліпила його красою, закохала в себе до безпам'ятства і знищила. Навіть помститись їй не може – хіба що повним ненависті побажанням «сподіваюсь, ти гориш у пеклі, сука».

Роман відклав книжку, підвівся з крісла й потягнувся. Люкс готелю «Нобіліс» вражав розкішшю, і, хоч Роман віддавав перевагу більш стриманому стилю, мусив визнати: у Соломії є смак і сцена кохання в такому інтер'єрі запам'ятається всім. Навмисне забронював номер, щоб оцінити, порівняти з описом у книжці й відчути себе «князем Морава».

Ще пів року тому Роман навряд чи погодився б на такий ризикований експеримент. Завжди ретельно обирав ролі, притримуючись принципу: хай мало, але добре. Усі попередні персонажі були яскравими, сильними, із виразним характером і такими, що жили окремо від нього. Жоден не асоціювався з ним особисто. А тут відчувався ризик, що Роман Звягівський надовго залишиться «вампіром», особливо якщо фільм виявиться провальним.

Хай так – зараз йому байдуже, бо сам так захотів...

За дев'ять років до того

Розклавши речі у своїй кімнаті в гуртожитку, Роман зітхнув із полегшенням. Мама нарешті заспокоїлась і дозволила йому жити звичним студентським життям. У перші дні, позбувшись її нав'язливого бажання зробити з нього зірку, Роман не знав, що із собою робити. Першим поривом було забрати документи з театрального вишу й податись у щось більш приземлене, як-от юриспруденція, чи екологія, або навіть літературознавство.

Останні два роки Роман, як йому здавалось, жив у кошмарі. Після розлучення мама заповзялась довести колишньому чоловікові, що й без його допомоги забезпечить синові блискуче майбутнє. Й обрала якраз те, що її чоловік зневажав, – моделінг та акторство. Роман аж шкодував, що на суді обрав жити з мамою. Хоча з двох зол він віддавав перевагу меншому: краще вже постійні кастинги й гіперактивність мами, аніж життя з батьком, який

ніколи особливо не цікавився сином, та його новою дружиною, котра не приховувала своєї неприязні.

Як не дивно, обраниця батька не була шаблоно молодшою, гарнішою та розумнішою від його колишньої дружини. Навпаки, Катруся виявилася на два роки старшою, гострою на язик і досить категоричною. Це саме вона, а не татусь повідомила законній дружині, Вірі Олегівні, і її синові, перестрівши їх біля дверей будинку, що в неї з Петриком серйозні стосунки і вони чекають дитину.

Мама зблідла й відповіла, що не тримає Петрика на ланцюгу. А вдома в неї сталась істерика.

– Двадцять років! Двадцять років я терпіла його безхарактерність, і навіть зараз він сам не спромігся мені щось сказати. Підіслав коханку. Який сором! Яка ганьба! Та хай удавиться ним! Хай спробує!.. Хай знає!.. А сам?! А які моралі читав! Який правильний! Сам... сам... ненавиджу...

Роман сидів навпроти мами й не міг поворухнутись, не міг і не знав, як її заспокоїти. Йому було так холодно, що аж зуби цокотіли. Мама кидалась із кутка в кут, ридала, жбурляла батьковими речами – і від того було ще гірше. Не хотів вірити в усе це, але повірив.

Батько ніколи не виявляв особливого тепла, рідко коли цікавився його успіхами в навчанні чи планами, а коли збирався на силі вчити сина бути справжнім чоловіком, Романові здавалося, що його мозок кипить. Хлопець ніколи не бачив, щоб батько робив те, про що втовкмачував йому самому монотонним голосом.

Петро Звягівський працював фінансовим директором у досить великій компанії і вважав, що, віддавши дружині пів зарплатні, повністю виконує свої подружні та батьківські обов'язки, а все інше – відповідальність жінки. Дружина повинна дбати про дім, сім'ю, забезпечувати затишок, порядок, пильнувати дитину, оплачувати рахунки, бути люблячою, терплячою й не дуже вимогливою до глави сім'ї. Дивно тільки, що його нова обраниця не відповідала жодному з пунктів.

Роман мусив пожити з ними тиждень, щоб вирішити, з ким залишитись. Катруся, як називав її батько, виявилась генералом у спідниці й ганяла Петрусем, як помелом. Роман рідко коли бачив батька таким активним після роботи. Зазвичай той, посилаючись на виснажливий день, після роботи засідав за комп'ютер відпочивати, а тут і сміття виносив, і їсти готував, і сам робив ремонт у кімнаті для майбутньої дитини, і до Катрусі був уважним, аж навіть запопадливим.

Роман кривився й тамував у собі образу, що з кожним днем набухала, перебиваючи кисень. Батько навіть не намагався зробити бодай щось, щоб переконати його обрати нову сім'ю. Зосередився на Катрусі й майбутній дитині. Батько ніколи, принаймні при Романові, не був таким уважним до мами, ставився до неї, як до... Ні, Роман не міг сказати, що мама була для батька сірою й нецікавою домогосподаркою, але той сприймав її й усе, що вона робила, як належне. Навіть часто висловлював незадоволення всілякими дрібницями. Катруся ж не дозволяла до себе так ставитись. У цій сім'ї вона була головою й керувала парадом. І Роман зробив висновок: така не вдається.

Віру та Петра Звягівських розлучили швидко, за згодою сторін, призначили аліменти, і, вийшовши із зали суду, батьки розійшлись у різні боки, навіть не поглянувши одне на одного.

Мама плакала тиждень, а тоді в один день змінилась до невпізнання. Коли Роман прийшов зі школи, удома його зустріла зовсім інша жінка. Віра коротко підрізала волосся, пофарбувала в платиновий блонд, оновила гардероб. Її очі горіли нездоровим азартом.

– Якщо татові насрати на твоє майбутнє, то мені – ні. Ми зробимо з тебе зірку. Зовнішність дозволяє, задатки є. Я вже записала нас на кастинг у модельну агенцію.

– Ма, а як же твоя робота?

– Перевага фрілансу в тому, що я сама складаю графік. Тому в мене буде багато часу, щоб подбати про твоє майбутнє.

З того дня Роман жив мов у тумані. Школа, кастинги, зйомки, репетитори – у нього майже не було вільного часу, з друзями спілкувався лише в школі, і то з часом їх об'єднувало все менше спільних тем. Зрештою залишилось лише «привіт – до завтра».

Після школи Роман планував подати документи на філологію, але мама вмовляннями й сльозами змусила його спробувати вступити в театральний. Хлопець особливо не готувався, сподіваючись, що після відмови мама нарешті заспокоїться й покине спроби зробити його зіркою, особливо враховуючи, що в моделінгу особливих успіхів не було. Але несподівано для Романа його зарахували, розгледівши «непересічні акторські здібності».

Рік навчання минув ніяк. Мама наполягла, щоб він жив удома, бо «раптом зателефонують з агенції». Але насправді Роман бачив: жінка боїться залишатись сама в порожній квартирі. Хлопець вдавав, що не помічає її почервонілих очей та награної безтурботності, і, зціпивши зуби, терпів її гіперопіку.

Коли в житті Віри Олегівни з'явився Орест, Роман зітхнув із полегшенням. Йому було навіть трохи смішно бачити, що мама наче почувається винною за своє несподіване щастя. Вона так хвилювалась, знайомлячи сина зі «своім добрим другом», що розбила дві чашки й порізала палець, а Роман відчував вдячність до цього чоловіка вже за те, що він просто є.

Віра з Орестом тихо розписались у кінці липня, а в серпні на сімейній нараді мама визнала, що не мала права тиснути на Романа і тепер він може сам вирішити, на кого вчитись. Через тиждень мама з вітчимом поїхали в шлюбну подорож, а хлопець нарешті вдихнув на повні груди.

Перший порив покинути театральний швидко минувся. Навчання давалось Романові легко, навіть подобалось, єдине – хлопець критично ставився до своєї зовнішності, його вабила радше режисура, аніж акторство.

Другий рік навчання став для юнака переломним у всьому. Позбувшись гіперопіки й тиску мами, він нарешті розслабився, став розкутішим, заглибився в навчання й отримував задоволення навіть від роботи моделлю. Його почали частіше запрошувати, й одного дня агентка запропонувала пройти проби на невеличку роль у молодіжному серіалі.

Роман ні на що особливо не сподівався, йому чи не вперше захотілося зробити це заради мами. І він отримав роль. Його персонаж з'явився лише в одній серії, але юнака помітили, характер запам'ятався – і «поганця» додали ще у дві серії. А на третьому році навчання Роман познайомився з першокурсницею Галиною Кос...

Якби ж можна було повернутись назад, не піддатися чарам Гали, не пережити того розчарування, болю і втрати. Можливо, не був би тим, ким є зараз. Можливо, мав би спокійне та щасливе життя...

За дванадцять років до того

Настя зателефонувала о дев'ятій вечора. Соломія саме зручно вмостилась у ліжку і взяла в руки давно заплановану до прочитання книжку.

Поруч, підперши спину подушкою, сидів Андрій і шукав в Інтернеті матеріали для свого журналістського розслідування.

Дзвінок змусив Соломію здригнутись, і вона крадькома зиркнула на Андрія. Вираз його обличчя не залишав сумніву: навіть у навушниках чоловік почув звук телефона й дуже незадоволений.

– Соломійко, будь подругою, виручи. Мене нирка схопила, підміни завтра. Я в боргу не залишусь.

Дівчина вагалась недовго. Якщо завтра вийде на роботу замість Насті, то матиме три вихідних – цілий вікенд із Андрієм. Можна відіспатись, спокійно обдумати і влаштувати два романтичні вечори, і хтозна, може, коханий нарешті зробить їй пропозицію.

– Добре, але в суботу й неділю мене не турбувати.

– Ок.

– От коза, навіть не подякувала.

– Що там?

Андрій витяг навушники й чекав відповіді, не відриваючи погляду від екрана ноутбука.

– Я завтра на роботу. Настя захворіла й попросила підмінити.

– Знов? У штаті... скільки вас там? Двадцять? А вона завжди просить тебе.

– Але потім я три дні буду вдома...

Соломії аж неприємно стало від власного благально-жалісливого голосу. Ненавиділа виправдовуватись перед Андрієм і почуватися винною без причини.

– Як знаєш... ти ж уже й так погодилась. Не розумію, Солю, нащо тобі така робота? – Андрій розвернувся до дівчини, і, зустрівшись із ним поглядом, Соломія приготувалася до суперечки. – Ти можеш добре заробляти вдома фрілансом. Ти блискуче пишеш тексти, у тебе талант – і його треба розвивати, а не їздити на квартири прибирати за людьми бруд.

– Але коханий...

– Не треба! Я знаю всі твої пояснення напам'ять. Мені не подобається така твоя робота. Я б міг змиритись, якби ви їздили парами. А так... А якщо якийсь збоченець?..

- Ну що ти таке кажеш? У нас авторитетна клінінгова компанія, усі клієнти солідні, перевірені. І за рік на мене ніхто навіть косо не подивився.

- А ти б хотіла...

- Ну, знаєш...

Соломія аж задихнулась від обурення. Останнім часом Андрій постійно знервований. Згораючи від бажання стати відомим журналістом ще до закінчення навчання, він перевівся на заочне й увесь вільний час витрачає на пошук сенсації. Чоловік поставив собі за мету написати скандальний репортаж про щось визначне й вагоме, щоб одразу заявити про себе. Брався то за політику, то за релігію, потім хотів поєднати, а тоді знайшов щось про підміну ікон у церквах. Про це шепотілись, але ніхто не хотів озвучувати вголос.

Андрій ухопився за тему, але не знав, як правильно її подати й чи варто взагалі, адже «добрі люди» порадили студентові-третьокурснику не лізти туди, де крутяться великі гроші. Матеріали накопичувались, на столику лежала гора чернеток, та Андрій не знав, як зібрати їх до купи в приємний репортаж, адже мав за основу лише неперевірені чутки й здогадки, а братися за щось нове не дозволяли впертість та амбіції.

Соломія насправду намагалася зрозуміти, підтримати й навіть допомогти, але все частіше натяки Андрія про те, що на своїй роботі вона шукає заможного залицяльника, ображали дівчину до глибини душі.

- Вибач...

Соломія відвернулась, ледь стримуючи сльози.

- Ну вибач, маленька моя. Ти ж знаєш, як я тебе люблю.. Ти в мене така красуня, справжня Роксолана... От тільки ім'я тобі неправильне дали.

Андрій торкнувся плеча дівчини, але вона смикнулась, скидаючи його руку.

- Я не маленька. І нормальне в мене ім'я.

Соломія чула, як Андрій поставив ноут на тумбочку, і вирішила, що цього разу не дозволить «замирити» ситуацію любощами. Тим часом Андрій спритно вийняв китайські палички з гульки на її голові, і волосся, розкручуючись, важким каскадом упало дівчині на плечі.

- Я так люблю твоє волосся, твою шийку, плечі - усю тебе...

Соломія міцно заплющила очі, і, хоч подумки повторювала «не хочу, не хочу, не хочу...», тепло від Андрієвих дотиків та поцілунків розтікалося тілом, тож вона мимоволі сама потягнулася до чоловіка.

- Андрію, ну чому ти так зі мною? Ти ж знаєш, що статус і гроші для мене не мають значення.

- Так, гроші не мають значення. Лише їх кількість.

- Андрію! То ти такої думки про мене? Ми два роки разом, а ти...

- Вибач, вибач. Але щоразу, коли ти ідеш прибирати чийсь пентхаус, квартиру на пів поверху чи будинок, мені здається, що ти не повернешся, хтось обов'язково вкраде тебе в мене. Ти ж така гарна, розумна, яскрава... Якийсь принц запропонує тобі пів світу...

- ...і я плюну на свої погляди, почуття, переконання й погоджуся. Так?

- Солю, - Андрій відсторонився, повернув дівчину обличчям до себе й дивився на неї серйозно, навіть трохи вороже, - як ти не хочеш зрозуміти: такі люди дивляться на тебе як на обслугу, другий сорт, вони не поважають тебе, мають за ніщо. Ти варта кращого, нормальної роботи... А як хтось захоче твоє тіло?

- Чому ти знов?..

- Соломіє, ти мене не чуеш...

- Ні, ти мене не чуеш. Кожен клієнт нашої компанії підписує угоду, і там чітко вказано: «Інтим не входить у перелік надаваних послуг»...

- ...хіба що за згодою сторін...

- Та скільки можна! Ти серйозно зараз?

- Так, я серйозно. Я не хочу, щоб моя майбутня дружина була чиеюсь «обслугою».

Соломія дивилася на Андрія великими очима, серце шалено калатало в грудях, розганяючи тілом гаряч.

- Ти?..

- Так, я збирався завтра... замовив столик у ресторані. А ти все зіпсувала.

Андрій підтиснув губи і з ображеним виглядом потягнувся до ноутбука. Соломія вхопила його за руку.

- Коханий, я пообіцяла Насті... Але коли здаватиму зміну, напишу заяву на розрахунок за власним бажанням. Обіцяю.

Андрій усміхнувся, намотав її волосся на кулак і владно притягнув до себе. В ту ніч любощів дівчина вперше почувалась не жаданою жінкою, а його власністю...

* * *

Соломія прокинулася від болю в очах. Яскраве сонячне світло било в обличчя, змішувалось зі сльозами й пекло. Жінка зі стогоном відвернулася. У голові бив набат, учорашня вечір тугим клубком полізла до горла, змушуючи Соломію бігти до туалету. Вона кілька разів ледь не впала, плутаючись у власних ногах і боляче вдаряючись об стіни.

Відкашлявшись, Соломія витерла рот шматком туалетного паперу і спустила воду. Зірвалась. Уперше за три місяці зірвалась. І головне ж - без поважної причини. Сама собі вигадала, сама себе накрутила й сама собі зробила погано. І як сьогодні сторіз знімати?..

У свідомості почали зринати уривки вчорашньої розмови з Надею, і Соломія була впевнена, що саме зараз Романа гримують для фотосесії.

Видавши під ніс потік добірної лайки, жінка підвелась і підійшла до дзеркала. На неї дивилось до болю знайоме й ненависне обличчя - розпатлане волосся, бліда, аж синюшна, шкіра, набряки під почервонілими очима й губи, перекошені від ненависті до цілого світу. Вона знову плакала у сні.

Від згадки зашипало в очах, і Соломія, стиснувши руками обідок умивальника, зціпила зуби й прошипіла своєму відображенню:

– Холодний душ, кава, таблетки. Ти молода, красива, успішна, відома, багата і щаслива. Ти завжди усміхаєшся й ніколи не плачеш.

Усмішка не вдалась, і Соломія відвернулася від дзеркала, очі застелило слізьми. Жінка роздяглась, зайшла в душову кабінку й на повну відкрила воду. Тіло трусилося, ледве стояла на ногах, а в голові ковадлом билася думка: «Будь проклятий той день... будь проклятий той день... і Настя...»

На телефоні не було пропущених, лише повідомлення від Наді: «О десятій чекаю в Макса». Соломія вилаялася. Годинник показував за п'ять дванадцятую. Надя зробила це навмисно: не зателефонувала, не розбудила – типу дала їй час самій прийти до тями.

Останнім часом активність подруги відчутно дратувала Соломію. Постійні нагадування про недописаний текст, зауваження й поради... Соломія від усього відмахувалась, не хотіла заглядати в майбутнє. Саме зараз, уперше за багато років, почувалася живою і щасливою, жила одним днем... аж до вчора.

Відверто – повинна була радіти й стрибати від щастя. Роман Звягівський зіграє головну роль у її фільмі. Натомість влаштувала скандал і додала собі купу проблем. А Надя скористалася ситуацією. Занадто довго знаються, десять років працюють разом – от тільки в Соломії враження, що подруга забагато собі дозволяє, влазить у її особистий простір і вирішує за неї.

За пів години Соломія при повнім параді зайшла у фотостудію. Від таблеток голова перестала боліти, але загальне самопочуття ніяк не змінилося. Дратувало все: світло, звуки, запахи, живіт крутило від голоду, але вигляд їжі викликав нудоту, кава пекла шлунок, хотілося заритися на метр у землю і впасти в сплячку.

– Фантастично!

Надин радісний вереск боляче різонує слух. Соломія було подумала вийти, поки ніхто її не помітив, але побачила Романа. Чоловік стояв у яскраво освітленій фотозоні в образі Арсена до перетворення на вампіра: полотняний костюм під вісімнадцяте століття сидів на ньому аж занадто добре, а перука з чорного волосся до пліч і помітний навіть здалеку пронизливо зелений колір очей змінили Романа практично до невпізнання.

Чоловік дивився на неї, ледь схиливши голову вбік і з натяком на іронічну посмішку. Соломія зціпила зуби від злості й відчула, що знову починає боліти голова.

– Міє, нарешті! Ходи подивися, які фото класні.

– Надюсю, можна тебе на два слова?

Соломія намагалася не виказати жодних емоцій, але голос зрадив.

Надя мило всміхнулася Максіві, але коли повернулася до Соломії, вираз її обличчя не залишав сумніву: вона збирається прибити подругу просто зараз.

– Що тобі знов не так? – прошепотіла Надя, зупинившись за крок до Соломії. – Ти дала мені повну свободу дій, пам'ятаєш? Усе ж класно.

– Аж занадто. Він тобі нікого не нагадує?

– Арсена нагадує – і дуже переконливо.

– А ти придивись уважніше.

Надя демонстративно повернулась у бік подіуму, і Соломія переможно всміхнулась, побачивши, як «здулась» подруга.

– От же ж бляха муха...

– ...Ратмир, воевода князя Романа. Один в один. Буде здаватися, що ми фото із серіалу собі позичили.

– А не треба було один в один списувати образ.

– А не треба було його взагалі на цю роль кликати.

– А всі претензії не до мене. – Надя розвернулась до Соломії із почервонілим обличчям. – От Олегові й викажеш, це він усе влаштував, а я роблю своє.

Соломія стисла пальцями скроні, тоді почала розтирати.

– Не кричи. Краще домовся про фото в інших образах. Сивий Арсен із сірими контактними лінзами – чудовий образ.

– Сіро й нецікаво. Краще вже сучасний Арсен.

Біль посилювався, страшенно хотілося пити.

– Кави?

Надя наче відгадала її бажання, хоча Соломія знала: то питає досвід.

– Мене від неї вже нудить.

– Води?

– Хочеш, щоб я «попливла»?

– Не починай... І взагалі, хтось мені обіцяв...

Соломія зловила на собі явно зацікавлений погляд Романа й через силу всміхнулася.

– Усе добре, я в порядку. Роби як хочеш, а я до холодильника.

В іншому кутку фотостудії, відгородженому ширмою, Макс облаштував собі цілком домашню обстановку: зручний диванчик, телевізор, мікрохвильовка й холодильник із «повним фаршем».

Відчинивши холодильник, Соломія на кілька секунд завмерла із заплющеними очима, шкірою втягуючи прохолоду. Потім її хитнуло, ніс вловив амбре напівфабрикатів – і жінка з відразою відступила на крок. Погляд сам зачепився за почату пляшку вина, у роті зразу ж пересохло, і Соломія, швидко вхопивши газований напій, гримнула дверцятами.

Вмостившись у крісло під стіною так, щоб бачити всю фотостудію, жінка відкрила водичку і з насолодою відпила добру половину. Стало легше, аж наче радісно, хоча довелося міцно стиснути пляшку, щоб не тремтіли руки.

«Це востаннє. Учора я напилася востаннє. Ці кілька місяців будуть найважливішими в моєму житті, і я нікому не дозволю їх зіпсувати. Навіть собі».

* * *

На тумбочці пікнув телефон. Роман натиснув на сповіщення й задоволено усміхнувся: Соломія Лісовська виклала його фотопортрет – чітку яскраву світлину, на якій добре видно й неприродно зелені очі, і родимку біля губи, і татуську на зап'ястку. Крім кольору очей, Соломія у своїй «Крові» змалювала його зовнішність до дрібниць. Роман не сумнівався, що жінка писала з нього, точніше з Ратмира. Саме після прем'єри цього серіалу він прокинувся справжньою зіркою.

Скидається на те, що пані Лісовська теж його шанувальниця, але тоді незрозуміло, чому замість радіти його участі в екранізації виказує явну й притому геть не вмотивовану неприязнь. Зрештою – байдуже. Для нього це єдиний спосіб відволіктися...

За вісім років до того

Природа наділила Галину Кос чудовою фігурою, пишним волоссям, гармонійними рисами обличчя, пухкими губками, великими карими очима і трохи неврівноваженим характером. Дівчина чудово знала, що, варто лиш мило всміхнутись або зобразити благальну чи винувату міну, і їй багато вибачать і навіть подарують авансом.

Незабаром стало очевидним, що зарахування її до вишу теж було великим авансом від приймальної комісії.

Галина небезпідставно вважала себе однією з найкрасивіших дівчат вишу і була певна, що краса цілком компенсує «поки що невиразні акторські здібності». А оскільки дівчина постановила собі стати відомою й успішною акторкою, то, добре подумавши, вже у другому семестрі звернула всю свою увагу на Романа як на успішного та перспективного студента, що вже має досвід та корисні знайомства у сфері кіно. Приводом для ближчого знайомства стала вечірка з нагоди Романового дня народження.

Галина – Гала, як дівчина відрекомендувала себе, вітаючи Романа, – спочатку здалася юнакові трошки не при своєму розумі. Вона то намагалася вести серйозну розмову посеред галасливої вечірки, то кидала все й тягнула Романа танцювати під її улюблену пісню, то реготала, мов навіжена, то горнулась, наче дитина, що потребує ласки.

Заінтригований Роман згадував «вар'ятку» всі вихідні, а дівчина, зустрівши його на перерві між парами, ковзнула поглядом, наче не впізнала, і пішла собі далі під руку з подругою. А далі все закрутилось із шаленою швидкістю. Гала вдавала із себе недоступну, але притому відверто заохочувала Романові залицяння. Ошелешений юнак і сам не зрозумів, коли і як потрапив на її гачок. Наступних пів року минули в цілковитому запамороченні. Гала вміла бути ніжною, чуттєвою, доброю, а могла стати некерованою істеричкою, якщо іншими методами не вдавалось отримати бажане.

Дівчина огорнула Романа своїми чарами, пристрасстю, ледь не дитячим захопленням його талантами й успіхами й уміло виплекала в ньому зіркову

хворобу. Галі вдалося переконати Романа, що лише вона цінує його, щиро радіє успіхам і зичить йому добра, а всі інші, навіть викладачі, заздять і його успіхам, і їхньому щастю.

Роман і не спам'ятався, як спробував «травку, щоб розслабитись, ти так багато працюєш», потім «мет – прочистити мозок, і ти швидко все вивчиш. Лише один раз. А думаєш як студенти в Америці готуються до іспитів?». Засліплений пристрастю Роман не питав, звідки й за що вона все це бере, чому сама тільки «косяки» курить, і не думав, навіщо це йому. Жагучі поцілунки та наркотичний дурман наче підтверджували слова Гали про його винятковість, і Роман справді почувався «кращою версією себе». На натяки, а потім і прямі зауваги друзів юнак реагував усе агресивніше і зрештою з'їхав з кімнати в гуртожитку, винайнявши їм з Галою квартиру.

Самостійне життя трохи вистудило його запал і опустило з небес на землю. Спочатку мама приїхала на квартиру й відмовилася допомагати з оплатою, оскільки не збиралась фінансувати утворення «наркоманського кубла». Віра Олегівна категорично вимагала від сина опанувати себе й повернутись або в гуртожиток, або додому.

Романові майже вдалося переконати маму, що його оббрехали заздрісники, аж тут із кімнати вийшла заспана й не зовсім притомна Гала й кинулась захищати коханого Ромчика.

Мама пообіцяла повернутися з Орестом, щоб вибити із сина всі дурощі та вигнати ту дівку драною мітлою, і вийшла, гримнувши дверима.

Роман казився. Не так через відмову мами, як через висновки, що їх зробив із її слів. Отже, він слабак, який піддався поганому впливу, псує собі кар'єру та майбутнє, йому світить наркодиспансер або реабілітаційний центр у кращому випадку, кохана дівчина використовує його...

Одна думка гнала за собою іншу, накручувала оберти, нагнітаючи агресію та гнів, що загрожували от-от вирватись якимось неконтрольованим вчинком. Ледве стримував себе, а все тіло нервово смикалось...

– Коханий... Ромчику... на, затягнись і розслабся...

Роман вихопив підпалений «косяк» і, затягнувшись на повні груди, затримав подих, аж поки не почало розривати легені й обпалювати горло.

Разом із видихом та кашлем вийшла агресія, світ перестав здаватися ворожим. Якщо добре подумати, то й без маминої допомоги можна обійтись. Останню фотосесію для нового українського бренду чоловічого одягу дуже навіть непогано оплатили, і агентка вже другий день вимагає сходити на кастинг у серйозний фільм. Нема чим перейматись.

– Я нікому не дозволю тебе ображати, навіть твоїй мамі. Вона просто хоче тебе контролювати, а я кохаю тебе...

І все було таким правильним, таким гранично чітким і розмитим водночас... Здається, саме того дня вони зачали сина...

* * *

Сказати, що Надю розчарував результат, – то не сказати нічого. Соломія з байдужим виразом обличчя виклала світлину Романа на своїй сторінці. Саме таку, як Надя собі задумала від початку, ще й підписала: «Мрії збуваються, і це ви, мої любі підписники, вимріяли Романа Звягівського для "Крові"».

Рейвах тривав рівно три з половиною дні. Тисячі вподобайок та захоплених коментарів і кілька тисяч нових підписників, але до мільйона, як сподівалася Надя, так і не дотягнуло.

Менеджер Аліси Ждан радився зі своєю підопічною близько пів години й повідомив Наді, що та погоджується на роль на тих же умовах, що й пан Звягівський.

Медіа досить спокійно сприйняли та подали новину про «спільний проект колишніх закоханих» і обіцяли час від часу тішити новинами зі знімального майданчика. Ніяких скандальних чи провокаційних заяв – лише кілька жартівливих припущень та натяків.

А от фан-групи обох зірок влаштували між собою грандіозний тижневий срач. Вони озвучили всі ті теорії змов, яких так боялася Надя. Один день жінка присвятила вивченню коментарів і моментами аж забувалася від захоплення – здавалося, читає детективний трилер – і дивувалася буйству людської фантазії.

Аліса Ждан подала новину під соусом великодушності та смирення: «Українське кіно треба розвивати, особливо такі цікаві, але не популярні в нас жанри. Тому я погодилась на гонорар, закладений у бюджеті фільму... Час лікує... Я професійна акторка, і мої особисті переживання ніяк не вплинуть на роль та стосунки в знімальній команді...»

Надя слухала інтерв'ю й дивувалася: така різка зміна поведінки не віщувала нічого хорошого. А Соломії наче й байдуже до всього. Жінка стала мовчазною й задуманою.

Надя вже почала хвилюватись. У своїх відеозверненнях Соломія іскрила радістю, щастям та захватом, але щойно вимикала камеру – наче впадала у ступор. Такі різкі перепади настрою можна було пояснити «зав'язкою», але Надя занадто добре знала подругу. Соломія могла не пити місяцями й бути в стабільному емоційному стані. То було щось інше.

– Соломіє, можна з тобою поговорити?

– Відколи тобі потрібен дозвіл?

Соломія продовжувала дивитися на дощ за вікном, механічно помішуючи лате. Кафе з його теплою та затишною атмосферою видавалось Наді найкращим місцем для душевної розмови, але Соломія явно не горіла таким же бажанням.

– Що з тобою?

– А що зі мною?

Соломія перевела погляд на подругу, зобразивши на обличчі максимальне незадоволення, але Надя не збиралася відступати.

– Ти на себе не схожа. Похмура, замкнута. Усе йде краще, аніж можна було мріяти, а ти не задоволена.

– Я застрягла.

– Тобто?

– Текст не йде, і я не розумію чому.

– То розкажи, може, щось пораджу.

Соломія голосно вдихнула. Ніколи не розповідала, над чим працює, вважала це поганою прикметою, але конкретно зараз їй нічого втрачати. Відчувала, навіть була певна: якщо не закінчить цієї книжки – не зможе написати нічого іншого. Блок у тексті перетворився на блок у її мозку.

Надпивши лате, Соломія почала переказувати Наді сюжет роману, спостерігаючи за виразом її обличчя. Подруга слухала захоплено, але вже десь від середини її настроїв змінився спочатку здивуванням, тоді ледь прихованим розчаруванням.

Соломія змусила себе закінчити розповідь і вичікувально подивилась на подругу.

– Міє... тільки не ображайся... Нащо ти вбила Кіру?

– Як нащо? Так задумано. І щоб покарати Леру.

– Леру можна покарати, навіть якщо – особливо якщо – Кіра виживе. Але після її смерті зовсім не цікаво, що буде далі і хто як розплатиться за свої гріхи. Принаймні мені зовсім не цікаво. Кіра стільки пережила, ще й умерла... Хепі-енду і справедливості не буде так чи так...

– Ти маєш рацію... – Соломія із завмиранням серця прислухалась до власних відчуттів: спиною пробіг легкий холодок, у животі приємно скрутило, вона побачила... – Фінальну сцену в лікарні я написала гарно, чудово-сльозливо, але насправді вона до неможливого абсурдна, жодне рішення Тараса не буде правильним... Кіра повинна жити й отримати винагороду за всі страждання. Дякую.

Соломія стисла Надину руку, аж та скривилась, і, підхопившись із крісла, метушливо зібрала свої речі.

– Я закінчу книжку ще до початку зйомок.

– За місяць?

– Так. Третина вже написана. Я сьогодні ж реанімую Кіру і... я це бачу... Бувай.

Усю дорогу додому Соломія намагалась не тиснути на газ. Серце калатало, вона тремтіла від збудження, а перед очима з'являлися нові лінії історії. Мала б із собою ноутбук – припаркувалась би на першій же вулиці й почала б писати.

Соломія влетіла у квартиру, увімкнула ноутбук, тремтячими пальцями відкрила файл із текстом і... завмерла перед екраном. Піднесено-нервово збудження змінилося страхом. А якщо, попри бажання, не зможе? Стільки часу не писала, днями сиділа й не могла скласти жодного притомного речення. Але ж тепер усе інакше, тепер вона нарешті розуміє, у чому проблема, і знає, як її виправити. Треба тільки почати спочатку.

Набраний у ворді текст Соломія читала й редагувала майже дві години. Захопилась, наче читала чуже, і знову завмерла перед останньою крапкою. Історія кликала, вимагала продовження та справедливості.

Соломія, усміхнувшись, почала набирати продовження. То буде вперше, коли її книжка відповідатиме всім шаблонам класичного любовного роману.

* * *

Зйомки запланували на початок жовтня, як і було описано в романі.

Соломія, відірвавшись нарешті від ноутбука, приїхала оглянути змонтовані в павільйоні кімнати. Пройшовши в глиб приміщення, жінка пошкодувала, що легко одягнулась. Надворі буяло бабине літо, а в павільйоні з губ зривалися ледь помітні хмаринки пари, ще й крізь тонку підошву мокасинів добре відчувався холод плитки.

Із дальнього кутка луна доносила голоси, і Соломія насупилась. Хотіла зустрітись із Денисом на самоті, а він привів компанію.

Хоч як тихо Соломія намагалась рухатися, ляпання її мокасинів об плитку почули – і голоси затихли. Підходячи ближче, жінка збилася з кроку й сама себе вилаяла за незрозумілий страх. Пальці на руках захололи, аж стерпли, а це – у її випадку – було найгіршим виявом поганого передчуття.

– Усе добре... усе добре, я просто змерзла... усе чудово...

– Доброго ранку, Соломіє. Радий тебе бачити.

Щиру усмішку Дениса Кіщука не змогла сховати навіть густа борода, яку – Соломія була певна – молодий режисер виплекав для солідності. Жінка ледве розтягнула уста, щоб усміхнутись у відповідь. Погане передчуття лише посилювалось, а присутність Романа Звягівського зайвий раз переконала її, що щось піде не так.

– Доброго ранку, Денисе. І я рада. Надя написала, що кімнати вже готові, і я дуже хочу подивитись. А де вона сама?

– Пізніше приїде.

Соломії здалось, що Денис чогось не договорив. Усередині знову тенькнуло, і Соломія повернулася до Романа, уважний погляд якого, здавалося, вже пропік у ній дірку.

– Вітаю, Романе. Як вам у нас? Ще не знудились?

– Ні, що ви. Дякую за турботу. Люкс у «Нобілісі» чудовий, я два дні почувався справжнім князем.

– Рада за вас. Але до розкоші ви й так звикли. Треба було пожити в якомусь задрипаному гостелі, щоб кріпаком себе відчути. Це був би набагато корисніший досвід.

Соломія зчепила руки, розтираючи пальці, але нічого не допомагало. Надмірна, зосереджена на ній увага Романа наче огортала її сверблячим коконом, і жінка за всяку ціну хотіла її позбутись. Несподівано чоловік усміхнувся.

– Мені подобається ваше почуття гумору.

– О! То у вас буде багато можливостей відчути його на собі.

Денис кашлянув, привертаючи її увагу. Соломія аж надто різко розвернулася до нього. Не так зовнішній, як внутрішній холод почав виходити дрібним тремтінням.

- Поки ви розмовляєте, я подивлюся кімнати.

Щось тепле опустилося Соломії на плечі, огорнуло хмаркою дорогих чоловічих парфумів, і жінка, оглянувшись, зі здивуванням зрозуміла, що то Роман віддав їй свій піджак.

- Ви змерзли.

- Дякую, але не варто було. Я походжу й зігріюся.

- Почекай, Соломіє. Пізніше походиш. Я хочу, щоб ти подивилася, де ми будемо фільмувати сцени біля маєтки й у лісі.

Внутрішній холод посилювався настільки, що Соломія мимоволі поправила піджак, закутуючись у нього.

- Так наче ж давно узгоджено...

- Ми змінили одну з головних локацій. Дивись.

Пальці не слухались, коли Соломія брала файл зі світлинами. Вона впізнала місцевість, заледве поглянувши на першу. Файл висковзнув, і світлини розсипались на підлогу.

- Вибач... але Неслухів?... Чому? Ми ж планували Стрийський парк.

- У парку й так будуть зйомки. - Денис схилився й почав збирати світлини. - Треба, щоб локації відрізнялись. Крім того, садиба Дідушицьких пасує ідеально. Там гарний будинок, а все потріскане й обсіпане замалюємо на комп'ютері. Ще там чудовий дендропарк, а в дальньому кутку - справжні хащі, ще й ставок на території. А по сусідству - двозірковий готель, власник якого люб'язно погодився надати нам приміщення для зйомок сцен у нічному клубі. Усі зручності в одному місці. На території садиби й біля будинку відзняємо всі костюмовані епізоди на природі, маємо впоратися за тиждень, план чітко прописаний і вписується в бюджет, а вже потім у місті й тут - решту. Павільйон завжди на місці, а натуру треба ловити, поки погода дозволяє. Буси з технікою, костюмами і трейлери поїдуть завтра, а ми всі - у середу...

Соломія слухала Дениса мов крізь густий туман і майже не дихала. Повернутись у місце, що було їй особистим раєм і пеклом одночасно - ось про що їй погане передчуття. Доля карає її за те, що десять років не відвідувала могили батьків і дідуся з бабусею...

- О, Надя приїхала...

Соломія надзвичайно вдихнула, повертаючись у реальність, і подивилася на Дениса. Його голос, тон, те, як він почав скручувати в рулончик файл зі світлинами... Усе ще перемагаючи шум крові у вухах, Соломія перевела погляд на Романа - брови в чоловіка на мить злетіли вгору, уста стислись у тонку риску, очі примружились... Цокіт підборів нарешті змусив жінку обернутись.

Одноєю рукою притримуючи на грудях поли бірюзового кардигана, до них, карбуючи кожен крок, ішла Аліса Ждан. За кілька кроків позаду - явно засмучена Надя. І це нарешті змусило Соломію опанувати себе: ніхто, навіть суперзірка, не має права ображати її єдину подругу.

- Вітаю, Денисе. Рада нарешті попрацювати з тобою. - Аліса простягнула руку для привітання, тоді повернувшись до Звягівського, простягаючи руку і

Йому. – Вітаю, Романе. Не скажу, що так само рада, але ж колись ми мріяли знятися разом.

Соломія спостерігала за чоловіками: Денис усміхався, але кидав швидкі погляди то на Алісу, то на Романа. А Звягівського було не впізнати: за ті кілька секунд, поки до них підходила Аліса, він повністю опанував себе й зараз здавався втіленням спокою та безтурботності.

– Вітаю, Алісо. І з тим, що твоя мрія збулася, – теж.

– Який ти милий. А ви, – Аліса обернулась до Соломії і змріяла її поглядом, подивилась на Романа, знов на Соломію, – напевно, та сама письменниця, ем-м-м... Мія Лісовська?

– Так, та сама. Вітаю в команді.

– Дякую за запрошення. – Соломія мимоволі зиркнула на Романа, але на його обличчі не відобразилось зовсім нічого. – Я прочитала ваш роман і сподіваюсь, що фільм буде... цікавішим.

– Безперечно. І саме завдяки вашій акторській грі.

Рипнув файл у Денисових руках, а Роман кахикнув. Аліса задерла підборіддя й примружила очі:

– Дякую. Денисе, – Аліса повернулась до режисера, – якщо ти не проти, я поїду в готель. Переліт був жахливим, годину чекала в аеропорту на вашу помічницю, і тут страшенно холодно. Романе, ти не змерз?..

Піджак на плечах Соломії враз став важким. Роман схрестив руки на грудях і вигнув брову. Денис знов рипнув файликом. Повітря, здавалось, загусло до стану киселю.

– Як вас там?.. – Аліса ледь повернула голову до Наді й кілька разів клацнула пальцями, тоді махнула рукою. – Викличте мені таксі.

– Так, зараз...

Надя з бурячковим обличчям відійшла подалі й дістала телефон. Соломія ж із задоволенням вслухалась у себе: праведний гнів ріс – саме те, що їй зараз треба.

– Її звати Надя. Для вас – Надія Олександрівна.

– Справді?.. Вибачте, у мене погана пам'ять на імена.

– Та-а-ак? Сподіваюся, вам суфлер не знадобиться?

– Як ви смієте так зі мною розмовляти? Я роблю вам послугу і в будь-який момент можу передумати.

– Здивуйте мене.

Жінки пропікали одна одну поглядами, і Соломія отримувала від того шалене задоволення.

– Таксі буде за п'ять хвилин.

– Денисе, скинеш мені локацію. Сама приїду.

Аліса круто розвернулась, аж підбори рипнули об плитку, і, надміру голосно цокаючи ними, пішла до виходу.

– Соломіє, що ти наробила?

Надя дивилась на неї розширеними очима, Денис, здавалось, узагалі не дихає, а Роман... усміхався. Соломія ж відчула дивне спустошення і пустку в голові – усе летить до дідька зі сказеною швидкістю. А Звягівському весело.

– Чому ви усміхаєтесь? Усе було ідеально, поки не з'явилися ви.

– Не я запросив Алісу.

Лавина слів рвалася назовні, але по суті сказати не було чого, тож Соломія лише важко дихала, стиснувши кулаки. Через своє п'яне вражене самолюбство отримала величезну проблему, ще й посварились із нею вже під час знайомства.

Соломія заплющила очі, глибоко вдихнула й повільно видихнула, тоді глянула на Дениса й Романа.

– Аліса – не проблема. З нею чи без неї – усе буде як заплановано. Я не дозволю їй ображати Надю чи будь-кого з команди. Якщо пані зірка не приїде на зйомки, то приїде попередньо затверджена акторка. Тут не Київ, і ніхто перед нею не буде бігати на задніх лапках. Як, зрештою, і перед вами, пане Звягівський.

Роман склав руки за спиною й церемонно вклонився.

– Як скажете, пані Лісовська.

– От і добре. Дякую за піджак. Денисе, я теж сама приїду. Ходімо, Надю, я хочу кави.

За вісім років до того

– Романе, ти зовсім з глузду з'їхав? – Яніна Ігорівна говорила м'яким тихим голосом, з легким усміхом киваючи знайомим. – Ти свої очі бачив?

Роман почекав, поки їх мине гурт людей. У коридорі кіностудії було надто гамірно, хлопець волів би зразу ж піти в кімнату для прослуховувань, але Яніна Ігорівна загородила собою дорогу.

– А що не так з моїми очима?

– Негайно одягни назад окуляри... привіт, Ларочко, я зайду за пів години... – Жінка потисла руку знайомій і знов обернулась до Романа. – Ти що, припхався на проби під кайфом?

– Але я не...

– Будь добрий, стули писок і не перебивай мене.

– Як ви?..

– Романе, не змушуй мене... привіт, Олеже... Не змушуй мене підвищувати голос, інакше на твоїй кар'єрі можна буде поставити грубезну крапку.

Роман запхав стиснуті кулаки в кишені штанів й обіперся боком об стіну, сподіваючись, що крізь темні скельця його окулярів Яніна Ігорівна не побачить усю глибину ледь стримуваного гніву.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=67240199&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.